

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

7. De loco durationeque pœnæ ignis dæmonum animarum separatarum
atque hominum rediuiuorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

diu vinculis æternis sub caligine reſervauit, & Iſaie 1. Detrahit eſt ad inferos ſuperbia tua, de animabus vero ſeparatis damnatorum conſtat, ex illo Luc. 16. Mortuus eſt autem Dives, & ſepultus eſt in inferno, & Eccl. 2.1. Via peccantium complanata lapidibus, & in finem illorum inferi, & tenebra, & pena, ubi inferi nomine, non ſepulchrum, aut purgatorium, iuſtis etiam communes ſed proprius impiorum tenebroſus, & panarum locus, ſeu infernus damnatorum intelligi ſolummodo poteſt, qui ipſos in eorum finem, ſeu mortem dicitur manere, & illud Iob. 21. Dæmone in bonis dieſus ſuos, & in punto ad inferna diſcendunt, cum hoc autem concordat aliud certum, ac de ſide Dæmoneſe ſcilicet, quandoque inferno egreſſus apud nos etiam, & aere verſari. Marthæ quippe 8. & Luca 8. ne in abyſſum, ſeu tatarum, & infernum mitterentur, Chriſtum Dominum precabantur, quod autem in aere verſentur conſtat, ex Paulo ad Ephel. 6. & 1. Petri, capite quinto, & in Iob. aliſque locis, ac teſtimoniis Patrum, verumque autem ſatis ex Eccleſiæ Catholice ſenſu, & conſenſu (vt ea teſtimonia deſcenderent) in Emergentiorum, & tempeſtatum adiurationibus, & exorcismiſ præſcriptis ſatis euincitur. Hoc autem, vt dixi recte cum eo concordat, quod Dæmoneſe, & hominum damnatorum animæ ſtatim, ac via ſtatim finire, fuerint inferno incluſi, acque eius igni phyſice vniti. Oportuit enim, vt ſtatim proprio carceri præſententur, ac in perpetua, dira ſibi patria, & propria republica inſulta inſelicitiffimum domicilium ponant, quemadmodum & Angeli exacto etiam in Dei obſequio & ſanctitate via tempore, ſtatim ſedes beatas occupant, ac cæleſtis patriæ, & gloriæ ſcripti ſunt ciues quod ipſum de animabus ſeparatis cum iuſtorum, tum impiorum hominum dicendum eſt: & Eccleſiæ totius ſenſus tenet: & exemplo epuloſis, diuitis, & pauperis Lazari ex Euangelio comprobatur. Id autem non obſtat, quominus & dei nutu (cuius obedientiam reſpuere, ac ſeruitutem obſistere tam Angeli, quam animæ (vbiuſ loci, & ſtatus ſunt) minime poſſunt) vel celo, vel inferno, quandoque abſcedant, vt homines, vel cuſtodiant, & iuuent, vel teneant, ac torqueant, prout in eorundem hominum, exercitum triumphum, & præmium maius à Deo permittuntur. Hæc catholicis Doctoribus certa, & ex adeo frequentibus ſcripturæ ſacræ hiſtoriis, & locis paſſim comprobata, vt textus reſerre, & citare adhuc, opus non ſit.

4. Sed an omnes Dæmoneſe inferni aliquando, & quandiu egrediantur nihil eſt de omnibus, & ſingulis certum, nec fundamento firmo aſſeri poſſe. De lucifero, & inſanæ illius Republicæ primoribus, & quaſi ſenatoribus conſiliariis, nunquam inferno egredi cenſer Canus apud oarez, capite 17. Probabilius tamen longe eſt Luciferum ipſum aliquando inferno abſceſſiſſe, cum aut Chriſtum tentaret Matthæ 4. ubi à Chriſto Domino Satan (quod & aliud luciferi nomen eſt) appellatur, tum vt Chriſti Domini exitum, & mortem apud Iudam, & Scribas, & Principes ſacerdotum ſollicitaret, cum Diabolus (qui abſolute dictus antonomatiſte Lucifer intelligitur) miſſet in cor Iudæ, vt Dominum traderet, dicatur, ac ruſus & poſt uulcelam in ipſum introiſſe Satanam vt tantum ſcelus perageret, & ad res magni momenti (cuiusmodi hæc erat,) & ad maiorem victoriæ Chriſti gloriam oportuit cum Dæmonum Principe, nec alio inferioris notæ dæmone certariſſe. In libro etiam Iob ſatan orbem curſu diſmenſus cum filiis Dei ſcilicet Angelis ſteſiſſe ante Deum ſcribitur, & Apocalypſ. 9. numero 1. ſella, quæ de celo cecidit clauis putei abyſſi, ſcilicet inferni, data dicitur, illumque aperuiſſe egreſſasque locuſtas innumeras, qui ſtatim in

equites transformata æqueſtem aciem contra Eccleſiam inſtruxerunt, & capite 12. exercitum Dæmonum aduerſus mulierem, & Eccleſiam Dei in terram ſciſpo apparuiſſe, pugnaſſe draco, & ſerpens antiquus ſatan ſcribitur. Et ratione probatur, quia ſicut ad Eccleſiæ totius militantis tutelam Angelorum Princeps (& vt putatur ſupremus) Michaël deputatus eſt, & aſſiſtit, adſtititque, ſemper prouidentia ſua, ſpeciali, atque, ubi opus fuit, ac erit perſonali præſentia: & ex inferiorum Hierarchiarum Angelis Principibus regnis, & prouinciis totis, principales ex eis, qui ad priuatorum hominum cuſtodiam deputantur, & aſſiſtunt, ad quorum decentiam, & negotiorum magnitudinem oportet, vt proportionate dignos aduerſarios habeant, vt pro commiſſa ſibi rei magnitudine cum eis decerent, vnde in eis omnibus, quæ Michaëlis cura & protectioni commiſſa ſunt luciferum aduerſarium habere, & vtrumque alterum ubi opus eſt pro ſententia perſonalij ad protectionem, alterum vero ad impugnationem, & euerſionem ſuis propriis locis abſcedentes aſſiſtere (& ſic de aliis tam Angelorum, quam dæmonum primoribus) certum mihi eſt. Caſi fundamentum (quod ſcilicet lucifer, & Dæmoneſe naturæ perfectioris, & donis gratiæ maioribus à Deo in creatione donati) grauius, quam ignobiliores peccarint: ac prouinde indigniores ea pænæ carcerationis teterimæ per temporalem ab inferni carcere egreſſum, interruptione ſe reddiderint, debiliſſimum eſt. Eſt enim aliquale pænæ leuamen eſſet, non ob illud Dæmoni alieni inferno egredi permittitur, vt maioris, aut minoris demeriti habenda ratio ſit, ſed ob rationes aſſignatas: ob quas leuamen illud non per ſe intentum, ſed per acciſſens ſecutum curandum non eſt, ſed certe leuamen nullum cum inferno egreſſum Dæmonibus ſubſequitur cum ignis cruciatum nihilo remiſſum ſecum vbiuſ ferant, atque ex prauis ſuis apud nos negotiationibus, (& cum ex voto effectus ſuccedunt) longe maior, quam carcerationis pro eo tempore foret, accidentalit eis pænâ ſubcreſcat, vt diximus: quare, nec maius leuamen eo carceris egreſſu habent: quam delinquentes, qui vt à tortore per vias publicas vapulent, vel laborent in fodinis, & carcere pro eo tempore eruantur.

5. Aliud etiam mihi de Dæmonibus infernorum ordinum omnibus, & ſingulis probabiliffimum eſt, eorum pleroſque, & longe aliis plures nonquam inferno, ex quo illuc intruſi fuerit egreſſuros. Non quidem, vt inferni ignem, quo damnatorum animæ exardeſcant ibi, & comburantur continuo accendant, & materiam illi miniſtrent, ne flammæ languſcant, ac ſubinde præna hæc ignis animabus minuatur: hic enim concipiendi modus imperiti vulgi craſſus eſt, vt eodem modo, & vigore flammæ inferni, & ignis cruciatum ſemper perſiſtatur, rudi minerua intellegant & percipiant. Spiritus enim Domini, vt alio Iſaie 40. dicitur, ſuſſabit in eo, ſeu à Deo in ſua intentione, & ignis, & cruciatuſ conſtantes in ſuo vigore æternum conſeruabuntur, ſolum ergo, vt animas horribilibus aſpectibus diſceris, & aliis ſimili u. continuo torqueant continua dæmonum eorum detentio in inferno, quatenus ad earum torturam ardet, neceſſaria eſt: nec tot Dæmonum, quot diximus: quare ratio ſit, quia cum ad ea in terra, & apud homines, obeunda, quæ diximus, non plures ſed valde pauciores ex dæmonibus hiſce ſufficiant ad eaque ſolum miniſteria egredi inferno dæmoneſe à Deo permittantur longe plures non egrediuntur, ſed pauciores illi, quos Deus voluit, & in quos ſolum, vt ad illa exercenda mitterentur, lucifero imperium permiſit, quin hos nunc, poſt vero alios ad eadem munia obeunda mittere pro arbitrio poſſit: vt ſic omnes aliquandiu carcere ſoluerent: eſſet enim cum carcerarium ac cuſtodem abſolutum

inferni constituere, cum, & ipse carceratus, & præcipuus reus sit, quod consentaneum: Neque ut tali clausa putei abyssi, seu inferni tradita absolute sunt, sed pro determinatis demonibus dimitendis, atque ad determinata munia occasiones, & tempora carceratis reliquis, & æternum reclusis, quando vero quisque inferno egressus in terris, aqua, aere, & apud nos versetur, taxari generaliter nequit, sed solum, id ex tempore necessario, ut ea, ad quæ egredi permittuntur obeunda pendere. Vnde aliqui diutius energumenes obsident, alij breuius. De damnatorum animabus quandoque etiam, inferno egressas ad nos aduentare, ut ex Dei iussu per illas de aliquo moneamur, ex fide dignis historiis, & testimoniis constat: quamquam, quæ à priuatis plerumque eorum apparitiones referuntur illusiones sint, ut de animarum purgatorij apparitionibus similibus prudenter æstimatur. Præfata vero animæ sue inferni, siue purgatorij alterutro loco per tempus breuissimum soluantur, ut colloquium habendum, plus minulve temporis requirit, lucifer inferno non habet, nisi, cum aduersus Ecclesiam, agmina, aciesque inferni totas, quas permittit Deus instruit, & ducat, aliquidve grande personaliter agit: ut Christi tentationem, & necem: de cætero in inferno resideat, cum alios demones mittit, ut missi certum locum eius sciant, & acta ab ipsis, Principi infansito renuntient.

6. Ex hæcenus dictis constat. Dæmonem nullum, (necum plures) antequam inferni carceris, & ignis ibi possessionem infallicissimam caperent exlo lapsos in aere terris, aquisue mansisse, & si post Protoparentes formatos eorum tentatores (in quibus lucifer, ut pro negotij magnitudine reputo, & ex cognomento serpentis antiqui quo in Apocalypsi nominatur, quia Etiam serpentis forma seduxit) ex inferno prodire: post peccatum vero & hominum multiplicationem plures, & plures, qui nos circummeant, & aera, cum nos ambientia, tum superiora, ut nobis, nostrique noceant proditiisse certum est, ex Petri, & Pauli testimoniis, & ceteris Proinciis præter priuatorum hominum tentatores præfectos infensissimos, melioris notæ demones esse qui Angelis eorum custodijs aduersentur verum est. Sed tamen non ita illi aeri, hi vero suis prouincijs personaliter assistunt, atque inferno aberunt, ut vsque ad sæculi finem, eò redituri non sint (ut videtur de aereis docuisse Augustin. pie, & docte expositus à Bellarm. 1. de Beatitudine, capite 6. §. ad 4. Et à Soario, capite 161. quin eo sape, ut quid, quisque in suo ministerio egerit, lucifero renunciet redibunt. Curiosius hic, quam vtiliter disputatur à Soario, & Arriaga citatis, An demones, tentatores hominum, cum à iustis vincuntur, in pænam à Lucifero in infernum retrudantur, inde rursus non egressuri. Negat vterque aliquibus rationibus parum firmis. Soarius: ut sibi caueat Lucifer ne tentatoribus minuat, ipsique desint tandem, qui homines tentent. O vtiā tot ab hominibus vincuntur; sed adeo pauci vincuntur, ut his ita perpetuo reclusis ex tanto tentatorum numero à Deo permisso tentatores mittendi à Lucifero semper superfluent. Arriaga probat ex facto in tentationibus Christi cuius tentator semel non fuit à Lucifero reclusus, sed tertio Dominum tentauit. Sed quid inde? fuit enim Lucifer, & Satan ipse tentator, qui ab alio Dæmone recludi in pænam non potuit. Secundo vinci absolute nemo dicitur, dum etsi aduersis euentibus, præliatur tamen, & cærat, ut contingit ibi, ut Dæmonibus tentatoribus hominum, quouique in gratia, & iustitia homines decedunt, contingit, quare censeo, non pro quauis occasione quæ eorum tentationi homo resistit, vinciturque Dæmonem tentantem inferno recludi (ut docuisse

refertur Origen. homil. 15. in caput 12. Iosue) sed post decedum hominis, cuius tentandi commissa illi cura fuit: idque non in pænam delicti, & inertie in eo tentando, quam nusquam habuit, multoque minus ex Luciferi arbitrio, & sententia, cui non est tanta in Dæmones auctoritas à Deo permessa, ut eos ita posse prohibere possit carcere illo ad tempus solvere, vel recludere; sed solum ut ex designatis, siue permisis ipsi à Deo hunc, vel illum, huius, vel illius tentatorem constituat, ac inferno ad id muneris obeundum soluat, quo morte hominis, siue iniustitia, siue impietate absoluto, in infernum tentator dæmon reuertitur sine victis, siue victis: quia nil apud homines ei restat, quod agat, nec ultra ad homines Angelis singulis ad custodiam, & tutelam committuntur, illud tandem improbabile censet, non immerito, Alarcon, capite vndecimo, numero tertio, eum locum, in quo quis peccauit infernum ipsi, cuiusque animæ separatæ, seu pæna locum esse vsque ad iudicii diem, (quod aliquibus animarum apparitionibus non satis firmis credi ab aliquibus leuiter posset) cum ostensum fuerit damnatorum animas ab eorum morte illico inferni communis damnis omnibus, & flammarum eius possessionem sumpsisse: nec post inde eas egredi, nisi ex Dei voluntate ad homines monendos. Et ad tempus breuissimum, quo fors aliquibus apparuerunt ibi, ubi peccauerunt: nec vlla ratio esse pro hominibus potest, ut, ubi deliquerunt, vsque ad iudicii diem puniantur, quæ pro Dæmonibus non sit, & cælo tamen, ubi peccauerunt, in tartarum deturbatis.

7. Ex dictis, hæcenus alia apud Scholasticos de tempore quo ignis pæna Dæmones, & animæ separatæ, vsque ad generalis iudicii diem cruciabitur, ac continuo, ac sine vlla interruptione (adhuc pro duratione qua extra infernum, ut diximus, vagantur) præfata ignis pæna cruciatur? quæstio suboritur, in ea vero, eius interruptionem per id temporis probabilis censet, Sanctus Bonaventura, in 2. dispensatione 6. articulo 2. quæstione secunda, & indicat Ricardus, ibi, quæstione 1. Caietanus, item in 2. Petri, 2. & Canus, cuius sententiam, ne improbitatis censura subiacere docet, Bannez, 1. parte quæstione 64. articulo 4. dubio 4. quos refert Soarius, capite 166. numero 32. Sed tamen communis iam Theologorum eam huius pænae interruptionem merito negat. Soar. à numero trigessimis tertio, ac deinceps, cum sancto Thoma, multis locis, & Doctoribus reliquis vnoquoque eorum iuxta modum, quo hanc Dæmonum torturam ab igne explicarunt. Glossa ordin. in caput tertium Iacobi relata, à sancto Thoma, quæstione 64. articulo 4. ad 3. his verbis. *Dæmones suum portare ignem gehennæ quocumque vadant.* Siue, ut ad verbum ex ea glossa recitat. Soarez, *secum referre tormentum suarum flammarum*: quæ idem, ac ignis, valent, cui expresse consentit in idem caput Iacobi Gehennæ nomine Bellarminus, 1. de beatitudine sanctorum, capite 6. §. ad quartam. Molina, dispensatione secunda, sectione secunda, ad octauum, quod etiam valde probabile reputat Alarcon, capite decimo, numero quinto, §. Respondent alij, & nos in nostra sententia de ignis tortura per phyticam formæ, & caloris ignis ad Dæmones, & animas separatas vnionem negare non possumus, sed libenter, & necessario allerimus ex suppositione communis (quam certam fateamur) ferè omnium Theologorum conclusionis, quod ignis tortura, ex quo Dæmonibus, & separatim animabus capiti, nunquam, nec cum inferno egrediuntur, interrumpatur. Tum, quia ea pæna, etsi sensus sit, propria est status damnationis & malis meritis eorum respondens: ac proinde Beatorum vltra Dei etiam visionem, & essentialem beatitudinem, ut eius status propria, respondent, nunquam, ex quo eam ingrediuntur, ob eandem rationem Beatis

deficiunt. Tum, quia alias peioris conditionis essent Dæmones, qui inferno non egrediuntur, (sunt autem multo plures, & ex illis minus delinquentes, non pauci) illis, qui egrediuntur duriusque cum eis ageretur ultra iustitiae cum damnatis à Deo exercitæ, & exercendæ aequalitatem. Tum, quia diutius adhuc, & vniuersaliter ultra iustitiae aequalitatem cum animabus damnatorum ageretur: quarum rarissimæ inferni carceres, & ad breuissimum, ut diximus, tempus soluentur, ut ad nos aduident; imo vero, ubi raro pauca istæ animæ apparent, ignem secum ferre, ex sanctorum historiis constat, quo etiam pacto, & Dæmones aliquoties visi sunt. Tandem: cum Dæmonum horum præ aliis ad nos missio ex Luciferi arbitrio demum pendeat, fatendum aduersariis erit, & hoc pænæ ignis debita leuamen Luciferi arbitrio esse à Deo permixtum, ut quibus velit faciat, vel denegat absurdum, non leui. Hac autem generali conclusio statuta planior, in nostra sententia de tortura Dæmonum ab igne, quam in sententiis aliis defenditur, & explicatur. Siquidem posita semel vnione physica formæ, & caloris ignis ad Dæmones; eam quocumque tendant trahere, ut præfati Doctores aiunt, planius certiusque est: ac proinde realem formalem cruciatum, eorum ignis (qui in eo physica vnione stat) ne tunc quidem illis cessare, cum inferno abscedunt. Nec credi, suaderive, verissimiliter, aut apparenter adhuc, non inepte alicui potest nostra hac sententia admissa ad Luciferi arbitrium vnionem hanc physicam Dæmonum igni natura sua permanentem, & æternæ duraturam destrui ac dissolui, ut iis, quos pro libito ad nos mittit, Dæmonibus ignis pænæ, & si ad tempus deficiat, quibus velit, persistetque, quibus nolit. Ac demum, in nostra hac sententia sumptu miraculorum, quam in aliis, valde minori, communi contra omnes obiectioni satisfiet, ut ex iam dicendis patebit.

8. Quæ pro aduersa conclusione, & contra hanc nostram ab autoritate opponuntur nil probant; & si quid pluriquam aduersi vellent, & absurdissimum probarent, est enim primum ex Matthæi vigesimo quinto, illis verbis, *in ignem æternum, qui paratus est Diabolo, & Angelis eius*: ergo (inquiunt) non datus à secundo, ex secunda Petri secundo, *rudentibus inferni detractis in tartarum traditis cruciandos*: de futuro scilicet. Tertium ex Beati Iudæ epistola, *in iudicium magni Dei vinculis æternis sub caligine reuerantur*. Sed hæc probarent nullum Dæmonem (etiam inferno non egredientes, nec egressuros) ante postremum iudicium igne torqueri, quod amplius, absurdiusque est, quam aduersa sententia velit, & si id etiam eius Patroni influent; quod ego, & si, nec hæresis, nec erroris damnum, aut temeritatis censura non iudico immunem, cum communi Ecclesiæ & Theologorum sensui, & germaniori testimoniorum scripturæ, & Patrum intelligentiæ aduersetur; etiam eorum, quibus, id laudari contenditur. Nam primo *paratus* Diabolo ignis dicitur; datus autem, non negatur, ex quo primum in peccato & contumacia viæ suæ statum finiunt; solumque Diaboli supplicio æternum, non dilato, sed primum inflicto, ut pote primo peccatori designatum, dispositumque à Deo, & locum, & ignem pænæ significat; quod suspensum, & inuoluit, tot ante sæculis paratum, dispositumque esset, si cruciatus Dæmonum à postremi vniuersalis iudicii die essent inchoandi: locus Petri, dum inferni rudentibus detractos ait, in infernum vtrique detractos expresse docet, & cruciandos, non de futuro, sed de præfati, scilicet ut cruciarentur, quæ legitima vocis cruciandus, seu cruciandi in plurali periphrasis est: cruciandus quippe tradi tortori eleganter dicitur

reus illico, & absque mora vlla ab eo torquendus; & ut quid vinculis inferni ex tunc ligantur, nisi, ut pænæ ignis eius loci proprias ex tunc etiam luant? Beati Iudæ locus nullo verbo aduersariis fauet; imo vero omnibus aduersatur. Nam vinculis æternis, ex quo damnati Dæmones sunt, victos in caliginoso inferni loco; reueratos celo ait in iudicii magni diem; non autem in pænæ ignis, quam quisque ex tunc patitur, (ut ad Petri locum expendimus) sed ad publicam rationalis Reipublice satisfactionem, eorum delictis, & sententia euulgata; sed neque à ratione momenti aliquid opponitur, quod enim Dæmones in aere, terra; & apud nos versantes à gehennæ igne adeo distent, ut ad eos calefaciendos, & igniendos, ac inflammandos, atque ita cruciandos ignis actiuitas nequeat magis quam ad nos torquendos aërem, vel terram conflagrandam pertingere, in nostra sententia frivolum est: cum sola vnione, & informatione, forma, & calor ignis, non autem actiuitate, & actiuitate similis formæ in illis gehennæ ignis Dæmones cruciet; quam, quoquo vadant, sibi vnitam ferunt.

9. Quod autem nobis mixti, & conuerfantes, nec igniti appareant, nec luceant, est leuius: cum sint in substantia Dæmonis (spirituali, & indiuisibili, ex qua nec mittere sui species visui accommode possunt, nec videri: ut patet in Christi Domini coloribus, & figura, quæ quia modo indiuisibili, in Eucharistiæ, speciebus sunt, species sui mittere, & videri naturaliter, nequeunt. Ni forte mallis: ignem damnatorum, & si corporeum eiusdem infimæ speciei, cum nostro, non esse, ac proinde ignitiuumque vltimumque natura sua esse, non illuminatiuum: quod, & dictis Patrum, & communi sensui, quod cruciet, non illuminet inferni ignis satis concordat, ut id sine miraculo in corporibus damnatorum ignem post iudicii diem non illuminatum verificetur; quod solutione prima verificari post diem illum haud quamquam possit. Apparere autem, aliquando, cum animæ damnatar, tum Dæmones visibiliter ignitis sicut apparere, tunc etiam, phantasticis corporibus; quia aliter ignis cruciatus suos veros nisi apparentibus illis signis nobis, pro hoc statu significare non poterant. Tertium est nonnihil apparentius. Si enim Dæmones ignis formam, seu calorem intensissimum sibi vnium, quocumque vadant, ac extra infernum versentur, secum portant, vnde cumque productum, ipsique vnium, aëra inflammare, & energumenos intense calefacere, & exutere deberent: cum præsertim quem à legione tota Dæmonum obfessum in Euangelio, Marci quinto, numero nono, & Lucæ octauo, numero trigesimo legimus, qui tor formis, & caloribus indiuiduis intensissimis, quot in legione illa Dæmones erant, non solum debite approximatis (quod satis, ut in illum agerent,) sed cum ipso penetratis, non solum illico ardere deberet, sed in fauillas ac cineres abire; quod neque accidit, neque vllus energumenorum ex Diaboli penetratione, vel leuiter incaluit; certe Soarius qualitate illa sua spiritali ab ignis virtute obedienciali in Dæmonibus inducta ad torturam in tuto se ab hac obiectione posuit; & alij qui ignefactione, & vitione vere corporea cruciati ab igne Dæmones aliter, atque aliter docuerunt, si suas etiam has opiniones in tuto ab scriptura, Patribus, & rationibus aduersis ponere potuissent. Respondeo tamen facile primum, formam ignis, & caloris in indiuisibili positam agere in passum quantum propinquum, & penetratum minime posse, ut patet in accidentibus sacramentalibus Eucharistiæ, qui calori vitali corporis Christi ipsis physice vniti, & penetrati nihilo immutantur, aut reperiunt: quia modo indiuisibili Christi Corpus in eis, & sub

